

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa A. B.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Skarbu Państwa
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 10 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego;**
- 3) przyznaje radcy prawnemu G. P. od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych), powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa odszkodowania w kwocie 12 000 000 zł za szkodę wynikłą z zaniechania legislacyjnego.

Sądy obu instancji uznały, że wskazany przez powoda jako źródło obowiązku legislacyjnego państwa przepis art. 7 ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju (Dz. U. Nr 97, poz. 1051 ze zm. - dalej: „ustawa z dnia 6 lipca 2001 r.”) nie kreuje roszczenia odszkodowawczego dla osób fizycznych w nim wymienionych za przejęte przez państwo lasy, także wówczas, gdy przejęcie nastąpiło na podstawie dekretu o reformie rolnej czy dekretu o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa, jak również nie stanowi źródła obowiązku wydania przez państwo odrębnych przepisów, o których mowa w tym artykule. Nie może więc stanowić podstawy dochodzenia roszczeń odszkodowawczych przewidzianych w art. 417 k.c.

W skardze kasacyjnej opartej na pierwszej podstawie, powód jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał na konieczność dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni art. 7 ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. w związku z art. 1 protokołu nr 1 do Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, z uwagi na wagę zagadnienia oraz rozbieżności w orzecznictwie co do tego, czy przepis ten może stanowić źródło roszczenia odszkodowawczego za zaniechanie legislacyjne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, powołana przez skarżącego przesłanka przedsądu przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. występuje wtedy, gdy określony przepis prawa budzi tak poważne i powszechne wątpliwości interpretacyjne, że konieczne jest dokonanie jego wykładni przez Sąd Najwyższy lub też wykładnia przepisu wywołuje rozbieżności w orzecznictwie, nie usunięte dotychczas przez Sąd Najwyższy (porównaj między innymi

postanowienia z dnia 15 października 2002 r. II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07 i z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, niepubl.).

W rozpoznawanej sprawie okoliczności te nie występują, gdyż przepis art. 7 ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. był - we wskazanym przez skarżącego zakresie - kilkakrotnie przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego i wykładnia ta jest jednolita. We wszystkich wydanych w tym przedmiocie orzeczeniach, także we wskazanym przez skarżącego, jako odbiegającym od jednolitej linii orzecznictwa, wyroku z dnia 29 czerwca 2012 r. I CSK 547/11, Sąd Najwyższy stwierdził jednoznacznie, że art. 7 ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. nie stanowi źródła prawa podmiotowego dla osób w nim wymienionych ani obowiązku wydania odrębnych przepisów, o których mowa w tym artykule (porównaj między innymi także wyroki z dnia 6 września 2012 r. I CSK 59/12 i I CSK 77/12 oraz z dnia 15 lutego 2013 r. I CSK 345/12, niepubl., jak również uchwałę z dnia 20 grudnia 2012 r. III CZP 94/12, OSNC 2013/7-8/85.).

Skarżący nie przedstawił żadnych nowych argumentów, które uzasadniałyby potrzebę rozważenia ich przez Sąd Najwyższy w powiększonym składzie.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

Trudna sytuacja materialna i życiowa powoda uzasadniała zastosowanie art. 102 k.p.c. i odstąpienie od obciążenia go kosztami postępowania kasacyjnego.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 15 i 16, w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).